

poslušal zvonjenje in klenkanje kravjih pa kozjih zvoncev, potem je stopil na rob rečnega obrežja, stegnil roke in jih razklenil. Veriga je padla v reko, zvonci pa so še med padanjem zvonili in klenkali, šele vodni pljusk jih je utišal.

Ko ni bilo slišati nič drugega kot šumenje reke pod njim, je Peter stopil čez podrto brezo in se z občutkom poraženega in ogoljufanega odsluženega vojaka začel prebijati med nizkim, z mesečino osvetljenim brezjem proti domu.

Ljubljana, iz zime v pomlad 1990

Hagia Sophia

Jure
Čeh

»Beseda je le obleka . . ., bistvo ni tisto kar pripoveduje, temveč tisto, kar v nas vzbudi.«

Zdrsnil v svoj odsev
skozi prosojna stekla.
Kot Tujec, nepremično zroč
v neresničnost Pred zrcalom . . .
Povej! Kaj je Oblika spona?
Povej! Čemu biti zaveden in spreminjati ječo,
drobiti glinene kalupe v prisotnost trenutka.
Boš lahko odtrgal pogled s sebe,
če te zgrabim . . ., hi, hi, v strahu skamenjen . . .,
če te potegnem ven s prostora Pred zrcalom, ven iz časa,
te skloftam po licih.

Preveč, dragi! Vse preveč si upaš!
 Bo čas, ko boš letel prehitro,
 da bi sproti zmogel graditi goro k nebu,
 se držati Roke, vleči Mater za seboj.
 Sta dve poti; vrniti se ali postati sam sebi Mama.
 Pa boš znal nazaj? Pa boš hotel nazaj?

Hočeš Noč? Samo prikimaj, naredil bom temo.
 Sedel boš tik ob meni, izrekel bom Besedo
 in gledal boš . . .
 Zgorel iz sebe vase, se scvrl do ekstaze,
 se scvrl v vonj po slatno užitnem ljudskem mesu,
 se naredil okusnega za žretje,
 prinesel bom še vino, pa bova skupaj, Jaz in Ti,
 zvečer pila, jedla in kramljala.
 Vlečem te od Boga stran, v plamen, v plamen
 in gledal boš . . .
 gnitje,
 propad,
 trohnenje,
 sežig
 in na kraju . . . DIAMANT.
 Samo prikimaj in nikar me ne izženi, dragec.

PLES PO ZRCALU

Komu kri?
 Tistemu, ki izgnan iz raja
 še upa si živeti – nesrečnik.

Komu kri?
 V prizmi lomi se podoba –
 nikjer žarka, nikjer prizme
 barv pa mnogo v večnem valovanju.
 Še so dvanajsteri!
 Negibno mimo nas, nezapazno med nami,
 spoznani le redko od kraljev,
 katerih brezmejna kraljestva
 se stikajo v točko spoznanja.

Komu, pribitemu h križu,
 razodeti smrt kot rešitev?
 Komu, ki že kot žrtev zabada si nož v srce,

podreti prepričanje v edino resničnost »svoje« slike?
In ga rešiti lastnih morilskih nagonov.

Čigava kri je izdolbla potko v hladen marmor?
Prerokba sledi – obilje!! Ki bo spregledano.

O ja, še so dvanajsteri!
Negibno mimo nas, nezapazno med nami.
Kje vendar?! Le redkim, Nesmrtnim, nebo se razstira,
le njim, ki kaj mar jim tukajšnje hrane.

O ja, še so sedmeri!
Še vedno sveta trojica in KRIŽ,
prazčetek, prakonec, nasprotja in ritem,
še vedno moški in ženska in . . . ritem, ki . . .
Si prepoznal četvere? Pa troje?
Si prepoznal dvoje?
Si prepoznal Boga?
O ja, še je Človek, še je Človek!
Kam vendar je padel, da ga ne najdem?

(Nonnenhorn, Sept. 1989)

ŠE SO
DVANAJSTERI

Labodja princeska,
tako polna si sebe, čemu ne spregovoriš?
Tako žareča v lica, svetlečih oči, ooo zelenopolta!
S tvojih ust ni glasu, ostajaš nema.
Kot iz sanj
pojavljaš se v vrtincu in izginjaš . . .
tovarišija spi, On pa v pričakovanju,
z nemirom v srcu prisluškuje v temo.
Kriče v Njemu – nespregovorjeno . . .

Kaj . . . zvončkljanje diamantov nanizanih v tančico,
ki zakriva ti nagoto in slepi nevedneža, kar vrednoti.
No, kaj odkriva odvržena tančica?
No, komu se odkriva?
Beseda ni potrebna.

Reka teče . . .
Pa ti, izvoljena in mila, kaj praviš?

Kdo bo, ki bo stopil v noč, ko boš še plesala
vrteč tančico brezkraino počasi navzdol?
Kako mučno, kako mučno . . . bo koga prej Smrt doletela?
Slepilo! Vsa ta navidezna svetost iz mrtve tvari vzeta,
tvoja moč je šibkost prepustiti se toku reke,
stopaš na breg, da bi ohranjal in posedoval,
a, vse statično propada, ves blišč, vse,
v vezanosti na sliko Ti skupaj z Njo.

Labodja princeska,
blagor mu, kdor razume.

SOPHIA

*

Pot Nikamor . . .

List se obrača v vetru.
Je sprememba? Ni spremembe.
Preštej, koliko si storil
korakov v prazno!?
Čemu te to uči?

Pot Nikdar . . .

Je bil čas . . .
ki pa ga ne pomniš več.
Bo čas . . .
ki ti je nedojemljiv,
trenutek vrezan v večnost in . . . Saturnus,
o veličastje, tvoj neusmiljen ritem . . .
Dlje pa, Človek, ki gledaš VEN,
ti ni razumljivo.

Pot Nič . . .

Kakšna pot! Ničeva!
Drži se, ljubi moj, svojih potreb,
po teh se boš prepoznaval,
té bodo reševale tvoj sluzasti Jaz
pred zlodejem.
Boj se ga, ker tak, kot si, se ga moraš bati.

ZUR

FISCHERIN

eno leto kasneje – Oktober 1989

Prepletajoči se stemnjeni pogledi,
 ki ožigajo v srce. Ah, iskre v njih očeh!
 Kot plamen sveče osamele v temi,
 kot ognjeni zublji v zanemarjenem prepihu...
 ... divje plešejo ples,
 kako očarljivo plešejo,
 kako divje, vse dokler...
 ne izgorijo vase in umolknejo v mrak.

Sama zase,
 nekje znotraj stoletnih kamnov,
 nekje izza cerkvenih podob,
 ooo, izza hudobcev,
 ki se, le na videz, tako dobrohotno režijo!
 Nekako mimo vseh teh škrlatnih oblačil,
 mimo plemenitega zlata in krvi prelite zanj,
 mimo ponošenih, stoletnih,
 skoraj že skamenjenih samostanskih patrov,
 proč od iztočenih solz, pobeglega voska,
 samotolažbe dozdevno ponižnih bratov.
 Ah, proč... tu te ni.
 Nekje...
 sama zase...
 Božja Skrivnost.

Kdo od jokajočih je potočil solzo
 za dogorelo svečo, ki je služila – komu?

Za svečanost Trpljenja? Kje pa!
 Mimo vseh tarnajočih in ubogih,
 mimo slepih, sključenih in bogaboječih...
 žive angeli svoja bivanja, Bogu hvala, da je tako,
 saj bi jih, ubožce, pobilo soočanje s silo čistosti.

Kako očarljivo plešejo ples, vse dokler –
 ne izgorijo vase in umolknejo v mrak.

ARCANA DEI

Zate!

Ime izgine v brezkončnost,
 vse, kar Je, je položeno

v prah tvojih stopal...
 Le za prisotnost!
 Vsa slava, moč, celo kraljestvo
 le za prisotnost.

Je kdo odprl vrata – sebe krste –
 in umrlemu dovolil biti Tu,
 tako ne biti več Jaz in ne imeti več Sebe?
 Vse le za prisotnost.

Je kdo, ki pravi posrednik sem,
 z Imenom množici zaznaven,
 ker ne vidi globlje.
 S svojim stvarstvom služim,
 ker ne gre drugače.
 Brez resnosti in togega držanja,
 brez ponižnosti – kot bebček,
 kot kralj za slehernika...
 le, le za prisotnost.

Pa zgrabi vejo, če jo zmoreš!

Oktober 1989

ATEH

Janez
Švajncer

Ptice

Mestno podjetje se je prenašlo in nepremišljeno odločilo. Tako so to ovrednotili v petnadstropnici, ker je divji kostanj stal pred njo na dvorišču, kamor so jim skoz okna in dol z balkonov uhajali pogledi. Z nasprotni strani so pogledi prihajali iz pritlične pravokotne zidave, ki je dajala zavetje in zaslužek prodajalcem živil, mesnin, galanterije in tobaknih izdelkov.

Stanovalci, nakupovalci in priložnostni obiskovalci so sklepali poznanstva prav zaradi omenjenega drevesa-kostanja. Postali so pod široko vejnato pahljačo cvetočih rožnatih čaš